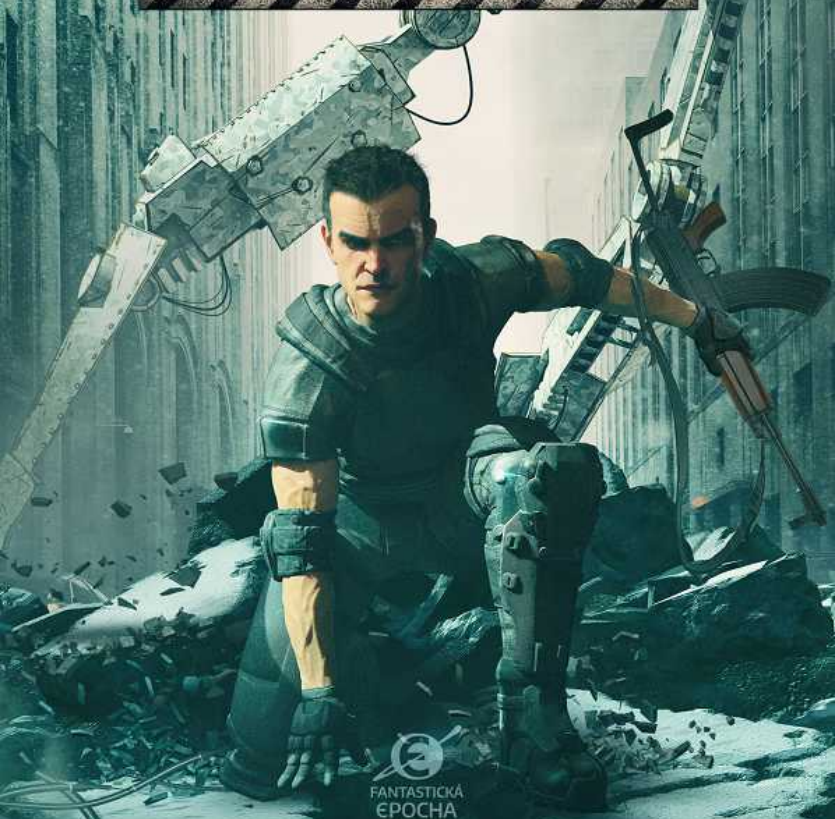


LEICHENBERG




FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

OSKAR FUCHS



**LEICHEN
BERG**





LEICHEN BERG



O S K A R F U C H S

Copyright © Oskar Fuchs, 2020

Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-238-7 (print)

ISBN 978-80-7557-828-0 (ePub)

ISBN 978-80-7557-829-7 (mobi)

ISBN 978-80-7557-830-3 (pdf)

Věnováno slečně s pihou

Boris by kupoval whiskas

„Podepiš to!“

Usmál jsem se a zavrtěl odmítavě hlavou. Podpraporčík Boris Kočka stáhl rty do úzké linky. Za těch pár dní mě musel mít plné nejen zuby, ale nejspíš i mnohé další orgány.

Poposedl jsem si na nepohodlné židli. V dokumentu stálo, že tu se mnou zacházeli slušně, dostával jsem jídlo i pití podle předpisů, nebyl na mě vyvíjen žádný nátlak, veškerá zranění jsem měl již před zadržením a byla mi poskytnuta odpovídající lékařská péče a možnost hygieny. To určitě. Vždyť mi nedovolili ani vyčistit si zuby!

Kočka vypadal vyčerpaně, pod pichlavýma hnědýma očima měl tmavé kruhy. Za celou dobu ze mě nedostal jediné slovo. A že se snažil. To si můžeme říct na rovinu. Šlo o dny a noci plné vášnivých monologů, prokládaných pro zpestření bitím gumovou hadicí. Ale já se na Borise nezlobil. Ani trochu. Jak by totiž řekl klasik: trpělivost nosí růže a stahuje lidi z kůže. Nebo kočky. A já vydržel čekat na tu správnou příležitost opravdu velmi dlouho. Na staré ani nové křivdy jsem nikdy nezapomněl. Nikdy. Pomstít se u mě patřilo k základním životním funkcím jako třeba dýchání. Pamatoval jsem si všechno zlé, tak jako pes. A ještě další nezbytnou vlastností nutnou pro vykonání pomsty jsem disponoval. Bezohledností.

K vybranému objektu i k sobě samému při jeho lovení.

Podpraporčík se naklonil k mému levému uchu.

„Jedou si pro tebe z ústředí,“ zašeptal. „Předal jsem tě specialistům. Nemáš ponětí, co dokážou lidé z VPS. Aha, ty nevíš, co to je. Tak já ti to povím. Vojsko-politická sekce. Oni si poradili už s daleko těžšími případy. Řekni mi, co chceš vědět, a já zařídím, aby ses tomu utrpení vyhnul.“

Ztratil už dost ze své opatrnosti, protože u mě za celou dobu nezpozoroval ani náznak odporu. V ruce měl kelímeček s kafem. Vytočilo mě to. Já kávu neměl už dva týdny. Možná tři. Tahle břechka z automatu nebyla asi nic moc, ale pořád lepší než...

„Podepiš to!“ zařval Boris. Vzal jsem do ruky propisku, posunul nohy víc pod sebe a připravil se. Najednou se mi za zády otevřely dveře.

„Pane podpraporčíku, hlásím příjezd vyšetřovatelky!“

„Čas ti vypršel, Leichenbergu!“ zavrčel Kočka. „Seru na tebe, ty paličatej mezku! Chtěl jsem ti pomoci!“ Vztekle vzal nepodepsaný papír, zmačkal ho a zahodil do koše. Kdovíproč jsem při tom získal pocit výhry.

A zůstalo mi kuličkové pero. Asi tak tři vteřiny. Pak mi ho Kočka vytrhl.

Dobře. Tohle bylo stejně příliš snadné. Poradím si jinak. Však trocha improvizace a kreativity ještě nikoho nezabila.

„Pohni se!“ zvýšil hlas podpraporčík.

Nehodlal jsem mu to ulehčovat ani ve chvíli, kdy měla naše jednostranná spolupráce skončit.

Ze židle mi proto musela pomoci služba.

Pod starými ošlapanými schody, u prosklených dveří vedoucích ven, nastal ten správný okamžik. Tam jsem Borisovi pokazil den. Stejně tak strážným z doprovodu. Ti byli dokonce ozbrojení. A někteří měli u sebe klíče od pout.

Zakopl jsem.

Úmyslně.

Zařinčela rozbitá skleněná tabule.

Vždycky jsem byl velmi rychlý. Ve stísněném prostoru si ti troubové překáželi navzájem. Střep se ukázal jako dobrá náhražka útočného nože. Sice ne zcela nejlepšího na světě, to bych přeháněl, ale po zabodnutí pod klíční kost rozhodně sebral Kočkoví minimálně polovinu z předpokládaných devíti životů. Strážní též usilovně krváceli, jejich předsmrtné stahy a křeče na světlé mramorové podlaze vytvořily zajímavé změti čar od podpatků vojenských bot.

V protokolech bylo přece jasně napsáno, že jsem nebezpečný arcilotr. Zase mě podcenili. Zasmál jsem se, zabavil strážnému karabinu M4 a z náprsní kapsy chrčícího podpraporčíka cigarety. Zapalovač tiše cvakl. Přivřel jsem labužnický oči, když vůně hořícího tabáku zamořila okolí, a natáhl lahodné zplodiny do plic. Následně jsem se zbavil pout a posbíral několik náhradních zásobníků. Svět byl hned o něco krásnější.

Stejně bych ale u zdejších ozbrojenců čekal spíš brokovnice než zkrácenou verzi útočné pušky. A navíc z USA. Tady, v Čechách. Ach jo. To jsme to dopracovali. Politici mají svá korýtká,

lobbisté peníze, vojáci Breny III EVO a policajti... smůlu.

Rozbitou skleněnou výplní jsem zahlédl, jak z tmavého terénního mercedesu zaparkovaného na dvoře vystoupila žena v poměrně atypickém oblečení. Taková karkulka v černém ujíždějící na sado-masu. Boty na podpatku, obtáhnuté oblečení, korzet, vojenská lodička, dlouhé vlasy spletené do copu. Slečna (nebo možná už mladá paní?) na sebe beze spěchu navlékla bílý plášť, následně ze zadních sedadel uzmula lékařský kufr a šla bez viditelných obav blíž. Mezi palcem a ukazovákem pravé ruky držela připravené latexové rukavice.

Podpraporčík vydal několik krátkých bublavých zvuků. Zněly podrážděně.

Nakopl jsem ho přívětivě do žeber a spiklenecy na něj mrkl.

„Doktorka Karin Langhammerová,“ představila se karkulka.

Přikývl jsem, vyfoukl kouř nosem a teatrálně přesunul hlaveň odjištěné zbraně tak, aby nemířila Borisovi na hlavu, ale na štíhlé, dlouhé a moc hezky tvarované nohy.

„Pokud mám citovat tady pana oficíra Kočku, vy budete nejspíš ta blbá píča z ústředí, co si jako vždycky přišla slíznout smetanu za práci ostatních, že?“ poctil jsem Langhammerovou veledůležitou informací a přidal zvědavý pohled.

Podpraporčík zaúpěl, místo aby byl rád, že jsem se konečně rozpovídal.

„To si vyprošuji!“ ohradila se Karin dotčeně. Její velké hnědé oči byly úplně chladné. Výrazně to kontrastovalo s líbivým obličejem, působícím dílem nevinně a dílem naivně.

„Hmm, ale jste to vy, že?“

„Ano, jsem z takzvaného ústředí, ale znovu opakuji, že ta formulace je nepřipustná.“

„Jistě, naprosto s vámi souhlasím! On je tady podpraporčík, jen tak mezi námi, hrozný hulvát a nekulturní hovado,“ informoval jsem ji naprosto vážně. „A taky říkal, že jste kočka a mám vás sbalit na whiskas.“

Boris vypustil nosem několik karmínových bublin na znamení prudkého nesouhlasu. Nebo jen děkoval za to, jak jsem ho právě vychválil?

„Vy budete Gabriel Leichenberg, nemám pravdu?“ řekla doktorka podezřívavě. „Mimochodem, zneškodnit pět ozbrojených lidí střepem...“

„Takové věci dělám naprosto běžně,“ zavtipkoval jsem. „A je mi ctí, že jste v mém fanklubu. Podepsal bych se vám na kozu, ale nevešlo by se to tam. Ne, že byste je měla tak malý, ale přece jen mám dlouhý jméno. Vy o tom ale víte svoje, hádám.“

Langhammerová se zasmála. Pobaveně a upřímně. „Dokážete zajímavým způsobem balancovat mezi primitivní vidláčkou lichotkou a inteligentní urážkou. Dovolíte mi ošetřit raněné?“

„A nepřišla jste mě náhodou převzít tady od perverzní kočky?“

„Původně ano, ale jak vidím, k tomu asi nedojde. Tvrdil, že zařídí eskortu, zřejmě si ale vzal příliš

velké sousto. Na to, že byste chtěl se mnou jet dobrovolně, asi nejde spoléhat.“

„To fakt ne.“

„Tak vidíte. Mimochodem, krvácíte, máte rozříznutou dlaň.“

„To se zatáhne. Šlachy vypadají ok. Na funkci živočicháře ani ovládání zbraně to nemá nejmenší vliv.“

„Jak myslíte, ale je to zralé na šití.“

„Blbost. Po zastehování to vždycky strašně oteče. A může se v tom držet hnis.“

„Nejraději bych si vás odvezla do nemocnice.“

„Možná s vámi pojedu. Ale musíte se napřed svléknout, pak u vás provedu detailní kontrolu tělesných dutin, jestli nemáte někde zastrčenou bombu nebo zbraň. Tady micka zatím zdechne a bude to bez práce,“ uvažoval jsem nahlas.

Doktorka dokonce ani při téhle mé úmyslné oplzlosti neztratila nadhled a rozvahu. „Tu vaši hloubkovou kontrolou bych sotva uvítala, ale nejsem ozbrojená, takže postrádám možnost obrany. Na druhou stranu bych však potom měla jistotu, že vás to zdrží natolik, aby vás tu odchytili. Pokud je mi ale známo, vy jste byl u trestních jednotek za pytláčení a pašování, nikoli pro delikty sexuálního charakteru.“

„Víte toho nějak hodně na můj vkus. Ale prosím, jak je libo. Zachraňte si toho osla,“ odhodil jsem vajgl na zakrvácenou podlahu. „Klíče jste, doufám, nechala v zapalování, že?“

„Ano.“

„A zapnutý sledovací modul?“

„Ale no tak, Gabrieli, dnes máme i jiné možnosti!“

„Sbohem, doktorko.“

„Spíše na shledanou, Gabrieli. Již brzy. Ale za podstatně jiných okolností,“ pronesla Karin tiše. Podala mi při tom svoji vizitku.

Přejel jsem ji očima a strčil do kapsy. „To bych vám v žádném případě nedoporučoval, doktorko. Račte to vysvětlit i svým přátelům. Vyhýbejte se mi jako čert kříži. Hlavně tomu zaměřovacímu v puškohledu.“

„Vyřídím, ale nic neslibuji,“ přikývla Langhammerová, klekla si, navlékla rukavice a zručně zastavila Kočkovu červenou řeku valící se zpod klíční kosti. Škoda. Protože tou hadicí mě to tehdy fakt bolelo. Ale třeba se Boris poučil a poslední, devátý život využije lépe než těch osm, o které tak trochu vlastním přičiněním přišel.

Zapálil jsem si, abych překonal chuť podpraporčíkovi na rozloučenou prostřílet kolena, a pak ještě přes rameno zavrčel svoje oblíbené rčení: „Člověk nebo srnka, on v tom stejně není žádný rozdíl.“ Tím spíš, pokud šlo o kočku.

Paštiky a lančmíty

Procedil jsem mezi zuby sprostou nadávku, pomalu zmačkal krabičku, ze které jsem předtím vynadal poslední cigaretu od Borise, a zapálil si. Musel jsem rychle vymyslet, jak se zbavit skupiny pronásledovatelů. Ten, kdo je vedl, byl totiž fakt dobrý. Rozpoznal zatím všechny pasti, které jsem jim připravil. Nepomohlo, že jsem často měnil směr a nechával falešné stopy.

Už dvakrát se mi stíhací oddíl přiblížil natolik, že jsem toho parchanta dokonce zahlédnul. Bohužel, byl mimo přesný dostřel zabavené policejní karabiny M4. Poměr rizika odhalení a přesného zásahu zkrátka nevycházela vůbec dobře. Jak těžce mi teď chyběla odstřelovačka Dragunov se skládací pažbou, kterou jsem si u XIII. pěší standardně vozil v našem humvee!

Postrádal jsem i mnohé další hračky potřebné pro bezpečný lov velké škodné, a hlavně pro zvýšenou mobilitu na nepřátelském území. Mercedesu z policejní stanice jsem se zbavil poměrně záhy, najít náhradní přibližovadlo vypadalo jako nutnost. Na silnicích v příhraničních oblastech stály četné uzávěry a hlídky, v autobusech s řidičem jezdil vždy minimálně jeden ozbrojenec jako doprovod a dráhy si bohužel vzpomenuly na časy, kdy mívaly ve stavu takzvané OSOŽáky – Ozbrojené Strážní Oddíly Železnic.

Tady v okolí byly lesy jen těžko průchodné, samý polom, ale o kus dál na západ to bylo jiné. Tam bych už vozidlo využil. Nad ránem jsem navíc našel u zrezivělého vraku auta označené minové pole, dosud čekající na návštěvu pyrotechniků. Našel jsem si tam několik stále funkčních „paštik“ neboli protipěchotních min lehce zákeřného typu, vyskakujících až metr a půl nad zem.

Takových pozůstatků války bylo všude víc než dost.

Měl jsem v plánu pokračovat podél staré zemské hranice, vrátit se zkrátka domů. Konkrétně do Lanškrouna, kde po mém vynuceném odchodu zůstala spousta rozdělané práce, kterou bylo bezpodmínečně nutné dokončit. Do „našich“ Sudet se nikdy nevyplatilo chodit nalehko. A nyní, po válce, to platilo dvojnásob. V každé chalupě měli kalašnikov nebo jinou zbraň. A opravu nikdo nebyl s to lidi přesvědčit, že je mají vrátit. Ne, když se v pohraničí stále pohybovaly početné ozbrojené loupeživé bandy. Policejní nebo armádní jednotky měly sídla ve větších městech, na vesnicích si museli pomoci většinou sami, pořádkové síly chodily zásadně s křížkem po funuse.

Odplivl jsem znechuceně hořkou slinu do zahnědlého jehličí. Potřeboval jsem se vyspat. A to už konečně víc než jen dvě nebo tři hodiny. To znamenalo zbavit se toho zatraceného stopaře. První možností bylo znovu obejít kruh a dostat se mu do zad. Druhou pak začít přecházet hranici sem a tam, narušovat obě pásma a nechávat za sebou trochu nepořádku, což by odvrátilo pozornost. I když s Polákama poslední dobou nebyla moc legrace. V české občanské válce se angažovali

poměrně intenzivně a podporovali finančně i materiálně rebely výměnou za slib předání oblasti Slezska do polských rukou.

To se (naštěstí) nepodařilo. Hlavně proto, že došlo k bitvě u Opavy. Ta byla ještě poměrně čerstvou záležitostí a také výrazným šrámem v nově budovaných česko-polských vztazích. Za to nesla hlavní odpovědnost právě XIII. pěší, u které jsem sloužil. Ta se tam skutečně vyznamenala. V dobrem i ve zlém smyslu slova. Ale to už bylo jedno, protože přestala existovat v den uzavření míru.

Třetí možností bylo vrátit se do města.

Ale ať už by zvítězila jakákoliv varianta, bylo třeba ji provést do setmění, protože jsem neměl noktovizor a dnes už to nevypadalo na měsíční noc. Koukl jsem k obloze. Od severu se sem začaly stahovat těžké tmavé mraky.

Zkrátka nejvyšší čas pohnout zadkem.

Vběhl jsem mezi svačící lesní dělníky a dokonale je tím překvapil. Bylo to poměrně hluboko v polském vnitrozemí, ale koho takové drobnosti zajímaly? Pohraničníci už dávno museli dostat echo, měli k dispozici online přenosy z fotopastí i kamer. Dost možná pošlou i vrtulníky s hochy z GROMu – polských speciálních jednotek.

Jinak, nebyl to vůbec výpad na blind, věděl jsem o tom, že všude v pohraničí se dělaly náborů na tyhle sezonní práce. Hlavně se mi ale zamlouvaly ty těžké pracovní čtyřkolky s ložnou plochou, které tam stály. Takhle zvýšená mobilita by mohla mít

rozhodující vliv na výsledek mého plánu. Uklidnil jsem zavrtěním hlavy vousáče, který prudce vstal, a naznačil všem, že nebudu váhat střílet. Pocho-pili. Odkládali jídlo a lehali si nechotně do bláta s rukama za hlavou. Zabavil jsem tomu nejbližší-mu svačinu. Chleba byl zřejmě domácí, nakyslý, se silnou tvrdou kůrkou, špek přesolený a extra mastný. Stejně jsem ho zhltнул a zapil dvěma loky z opletené lahve. Byla tam vodka místo vody. Co taky čekat od Poláků?

Znárodnil jsem ještě dva kanystry s pohonnými hmotami, velký batoh, lovecký dalekohled, prošíváný kabát s kapucí, pověšený na zpětném zrcátku nákladáku, pracovní rukavice, klubko váza-cího drátu, k tomu jako bonus termosku s kávou, a hlavně dvě krabičky cigaret bez filtru, které se tvářily, jako že dovedou úspěšně rozbujet rakovinu plic pouhým přečtením jejich názvu.

A teď už jen zbývalo doufat, že se nic nepokazí. Měl jsem pečlivě vybrané a připravené místo. Snad dorazí hosti na představení včas.

Srnky se pokojně pásly dole v travnatém údolíčku protnutém potokem. Bez nejmenšího podezření se pohybovaly sem a tam. Dorazily na afterparty dříve než všichni ostatní. Nad celou nádhernou scénérií kroužili tři luňáci. Určitě dobře viděli malý srub a hned vedle ne moc pečlivě stlučený seník, kam jsem šoupnul čtyřkolku.

Ležel jsem na hranici bukového lesa, který panoráma lemoval. Těžko jsem si mohl vybrat lepší

a hezčí místo. Silně mi připomínalo domov, jen ty kopce tady nebyly tak strmé. Nikdy bych nevěřil, že se mi může začít stýskat zrovna v takovou chvíli. Asi holt stárnu.

Zleva se ozvalo tiché našlapování a dvacet metrů přede mnou zastavila dvojice v maskovacích oblecích pro odstřelovače, takzvaných hejkalech. Srdce mi při tom zaplesalo nikoliv nad jejich schopností napodobit zdejší vegetaci, ale nad tím, čím byli vyzbrojeni.

Zjevení!

Skoro jako by mi někdo tam nahoře, pokud existoval, splnil veškeré vlhké sny! Pozorovatel měl devítku CZ 75 spolu s prastarou, ale naprosto spolehlivou, nezničitelnou a nesmrtelnou kosou, SA 58 se sklopnou pažbou, na kterou jsem ani v době moderních brenů nedal dopustit! A pan snajper si nesl odstřelovačku Barrett MRAD s adaptivním modulárním systémem, osazenou sklem Leupold! Uáááá. To byl čistý orgasmus! Jaké měl do toho krmení? Ha? Luxusní .338 Lapua Magnum, nebo jen obyčejnou třístovku Winchester? Ať už to byla jedna nebo druhá možnost, Ježíšek přišel letos dřív a nezapomněl na mě!

Výrobce deklarovaná a praxí potvrzená přesnost na patnáct set metrů byla plně dostačující na to, co jsem měl v plánu do budoucna. Čtyřkolka by to uvezla, šest kilo se dalo v nejhorším i tahat na zádech.

Dvojice zkontrolovala okolí, zalehla a připravila své instrumenty. Moje pozice, úmyslně posunutá mimo tu ideální, která se nabízela, jim zůstala utajená. Zatím.

Nad námi v naprosté tichosti přelétl dron. Snad neměl termovizi. Z protější strany kopce začala sestupovat dvanáctičlenná jednotka. Pozorovatel je ihned nahlásil. Podle uniforem šlo o Poláky.

Všechno v cajku. Já čekal, že tu bude veselo.

Srny utekly.

Dole se v odpověď zvedla dvacítká těch, co mi funěli na paty už několikátý den. Mimochodem, jedna z věcí, které jsem se u XIII. pěší naučil, byla vyrábět frekvenční dálkové odpalovače.

Jak jsem už říkal, člověk nebo srnka, nebyl v tom rozdíl.

A tak jsem zmáčkl to blbý červený tlačítko.

Polákům sestupujícím po svahu vybuchla za zády pětice směrových pěchotních min, přezdívaných buď Nataša, nebo prostě ruské claymorky. A zakryla také tři krátké dávky, které vyřadily z provozu dva muže v hejkalech. Svižně jsem zaujal místo mezi jejich mrtvolami. Po explozi bylo vše v dosahu dvou stovek metrů rozšmelcováno tisícovkami ocelových kuliček, které suplovaly střepiny. Tak, tím jsem měl z krku přepadový oddíl Grzegorza Brzęczykiewiczze.

Vytrhl jsem z ucha pozorovatele handsfree a nasadil si ho. Po umytí rukou a otření aparátu do hygienického ubrousku. Samozřejmě. Všude kolem jich byl nadbytek a hygienu jsem nemohl podceňovat. Nebylo od věci chvilku poslouchat, co si ti z druhé strany povídají.

„Tady Havran jedna, slyšíš mě, šestko? Hlaste se! Musí být přímo za vámi, cítím jej ve vaší blízkosti!“ řval ochraptělý hlas z minireproduktoru. Místo odpovědi jsem vyndal handsfree, protože jsem čekal opravdu hlasitou odezvu, stiskl rudý knoflík na druhém detonátoru a doufal, že dotyčný bude dole. Už jen proto, že jsem si vypěstoval silnou alergii na lidi, co si říkali Havran. Nebo Vlk. Vždycky to stejně byli ti největší sráči široko daleko.

Takže ani tehle si nic jiného nezasloužil.

Miny poslušně vyskákaly ze země jako čertíci z krabičky.

Nasadil jsem si handsfree zpátky.

Chodil jsem mezi potrhanými těly a rozhodoval se, které munice je tu víc. Jestli NATO munice, nebo té ruské. Bylo to tak plus minus stejně. Podařilo se mi ulovit několik zásadních věcí. Noktovizor i s náhradními bateriemi, balistickou vestu a závěsný systém. Dále třeba taktické brýle, bez kterých se opravdu hodně blbě jezdilo na čtyřkolce, LED čelovou svítilnu, náhradní fusky, lékárníčku a další potřeby. Například cigarety, sirky, kompas a velmi podrobné mapy okolí. Batoh mi poměrně rychle ztěžkl.